

inod man gaar ud fra, at det er Ting, som Ministeriet vil lægge sig paa Hjerte; selvfølgelig maa man forøvrigt overlade til Ministeren selv at benytte de Raadgivere eller Rilder til at indhente Oplysninger, som han anser for rigtigt. Hvad man navnlig er inod og det temmelig stærkt, idetmindste fra en Del Medlemmers Side, tror jeg er, at Danmarks Lærerforening bliver et lovbestemt Mellemed ved Uddelingen af Beløbet. — Jeg kommer derefter til Endringsforslagene Nr. 54—55, 56 og 57 vedrørende Nedsættelser paa det fgl. Theaters Budget. Disse Endringsforslag have til Formaal at staffe den Balance tilveie i Theatrets Budget, som vi anse for nødvendig. Det er stemmende med Udtalelserne i Betænkningen ifjor, at vor Indstilling gaar ud paa at foretage disse Nedsættelser, hvorved der vilde staffles en Balance tilstede, der maaste ikke vil være absolut sikkert, idet efter de Oplysninger, der ere givne i Anmærkningerne, maa Nedsættelserne siges at være tilstrækkelig begrundede og ikke at kunne foranledige nogen virkelig Vanstelig-
 lighed for Theatrets Drift iaar. Jeg tror heller ikke, at noget Saadant vil blive bestemt paastaet fra Ministerens Side. Idetmindste synes disse Endringsforslag efter de Oplysninger, der ere givne Udvalget, ikke at kunne støde paa nogen Vanstelig-
 lighed. Men jeg vil dog tilføie i Anledning af den Mistante, som man altid er udsat for, naar man foreslaar Nedsættelser paa Theatrets Budget, at det selvfølgelig ikke er nogen fjendtlig Handling mod Theatret at holde strengt paa, at Theatrets Budget balancerer. Der er ganske vist ikke Noget, der lettere vil gjøre det muligt at faae virkelig nødvendige eller mulige Bevillinger til Theatret, eller som mere kan sjerne den maaste gamle politiske Mistænksomhed overfor Theatret, end at Theatret sættes istand til at holde Balance paa sit Budget, og fra Repræsentationens Side er det eneste virksomme Middel dertil at holde strengt paa, at Budgettet, som det forelægges hvert Aar, kommer til at balancere. Det bliver da Statsrevisionens Sag at sørge for, at Statsregnskabs Ovrønsstemmelse med Budgettet bliver overholdt. Skulde det, som naturligt er, i Aarets Løb vise sig, at det var umuligt at holde den budgetterede Sum paa enkelte Poster, som jeg ikke vil kalde kalkulatoriske, men hvor det er vansteligt at beregne Udgifterne forud, saa, skal jeg bemærke, er det ikke Udvalgets Opfattelse, at man kan hjælpe sig med at tage af andre Summer eller simpelt hen erklære vedkommende Sum for kalkulatorisk, men at det paagjældende Beløb da selvfølgelig siden bør søges bevilget paa en Tilslagsbevillingslov, thi disse enkelte Poster paa Theaterbudgettet ere naturligvis bindende ligesom alle andre Poster paa Finantsloven. Der er et Par Anmærninger under Theaterbudgettet, af hvilke den ene er ny, medens der i den anden er optaget en ny Slut-

ningsbestemmelse. Begge de omtalte Anmærninger vedrøre Udgiftsposten: Lønninger. Den første Anmærkning under denne Post er forøget (med et Tillæg, hvorefter de $\frac{2}{3}$, hvormed her af de ledigblevne Lønninger paa Konto I a nedsættes, ogsaa skal kunne lægges til Konto c. „Honorarer“, eller til Konto d. „Andre Lønninger“, og ikke som hidtil ikkun til Underkonto b., og der er dernæst tilføiet en hel ny Anmærkning, som gaar ud paa, at, hvad der spares paa en af Underkontierne b, c og d, Driftslønninger undtagne, kan anvendes paa en anden af disse. I Anledning af disse Anmærninger, med Hensyn til hvilke man har haft nogen Tvivl, om det var rigtigt at gaa ind paa dem, har man i Udvalget modtaget en Forklaring i en Skrivelse fra Theaterchefen til Kultusministeriet, som jeg anser mig for berettiget til at benytte. Denne Forklaring gaar ud paa, at Meningen med disse Anmærninger er at fritage Theatret fra en uhenigtsmæssig eller undertiden økonomisk Anvendelse af besparede Lønningsbevillinger. Hvad navnlig Anmærningen under a angaar, paataenker man derved for det første at opnaa at kunne engagere paa et bestemt Tidrum mod Honorar, saaledes at man først, naar Vedkommendes Brugbarhed er godgjort gennem Erfaring, er nødt til at give Alderdomsforførgelse berettigende Lønning, hvilket er en økonomisk Binding, da man ved frag at skulle give en saadan Lønning nødes til at give Tilskud til Alderdomsforførgelsesfonden, som, naar Vedkommende siden ikke kan bruges, er spildt eller tabt. Dernæst vil man opnaa at kunne forføie de kongelig Ansattes ikke pensionsberettigedes Lønninger, Noget, som kun kan ske af Konto: „Andre Lønninger“. Desuden der f. Ex. spares et Beløb paa en af de Lønninger, der give Ret til Pension af Statskassen, skal jo to Tredele deraf overgaa til Lønninger, der give Ret til Alderdomsforførgelse, og kan altsaa ikke anvendes til at forbedre de kongelig Ansattes Stilling. Desuden nu Anmærkningerne fortaas saaledes, at, hvad der spares paa en af de første Poster, kan anvendes paa en af de senere Poster, altsaa at, hvad der spares paa b. kan anvendes paa c., og hvad der spares paa c. kan anvendes paa d., saa vilde man ingen Betænelighed have ved, at en saadan Anmærkning kom ind paa Finantsloven; thi en saadan Anvendelse vilde virkelig i mange Tilfælde være hensigtsmæssig; men det, man har Betænelighed ved fra Udvalgets Side, er, at Anmærkningerne ere saaledes affattede, at det forekommer Udvalget, at man ogsaa vil kunne anvende disse overstydende Beløb opad, altsaa ikke blot nedad, og derpaa har man ikke troet at kunne gaa ind. Man har imidlertid med Hensyn til begge disse Anmærninger foreløbig ikke stillet noget Endringsforslag, idet man afventer nærmere Forhandling derom enten nu eller mellem 2den og 3die Behandling med Ministeren, som vil kunne